

плениците. В кочиите бяха настанени императрицата, децата и жените на видните стретези. А кир Тодор, с болярите и войводите си, яздеха коне, обградени от двойна редица стражи. Колите с плячката следваха накрая. Освен тях имаше и много коли, препълнени с даровете, които пратиниците на разните области и населението поднасяха на царя, вредом от където минеха.

Всичко бе събрано в огромни китки: градините, бяха дали трендафил и бяла ружа, синя кандилка и розова богородичка, по ливади и полета обраха синчеца, кървавия мак, дивия карамфил, полския синап, пембяната къклица, синята тинтява, по горите не остана ни здравец, ни алено шекерче, ни пъстра теменуга, ни ухання кърши-шапка; из долините изчезна папрата, бреговете на Етъра се оголиха от бялата върба, дори и скалите не останаха пощадени: бръшлян и бял люляк отидоха да поздравят челата на завръщащите се витязи.

Клирът с хоругвите си вървеше из друма, край брега на Етъра, следван от двете царици и княгиня Елена, заобиколени от търновски важни госпожи. Подир тях идеше шествието на технитарите, на търговците, на целебниците, на севастите и всички останали съсловия.

С кадила в ръце, клирът пееше тържествени литии, които се смесваха с радостните ликувания на народа, струпан по двете страни на друма, в гъста, вълнуваща се навалица, разлян като огромно море, дорде стига окото.

Когато в далечината се зададе първия гончия, който известяваше пристигането на славната войска, цялата тълпа се разлюля, като нива, погалена от вятъра. Сълзи обливаха лицата на жените, децата се издърпваха от ръцете на майките си и припкаха в неудържим порив напред да обвият ръце около загорелите ръце на морните бранници, да писипят с целувки прашните им, брадясали лица, да им извикат високо цялото ликуване на препълнените си с ликуване сърца.

Ала когато се зачуха тържествените звуци на тромпетите и биенето